

Kara dēinū žīdkapiūsė

Poikė, aukštė žmuoniū sūnā
Jumis vėsus čė ištratėna –
Vīrus, muotrėškas, vākūkščius;
Negesintās skalkės užbierė,
Užvertė akminimis smagės
I žvīroutuoms pėlkuoms žemiems.
Nepalėka niekuokė ženkla –
Nie mėnkiausiuojė stėibėlė!
I kap tīčiuoms tiktā kelė
Mėnkė medgalė išdīgė –
Ka i žuolie mėnkā težel.
Gal čė kromslė par daug stombė?
Skalkė šaknis gal nujiedė?
Mes i dabā dėdlė tonkė
Laužuom galvas – nesuprontam:
Kam jūs maišiet, kou užkliuvuot, –
Dielkuo jums gīventė neleida?
Nie kaulieliu jūsa gal nebier,
Bet, atruoda, ka vēstėik šaukat
Burnuoms negīvuoms iš žemės:
„Nepasitikiekėt žmuonims!
Žvierėis nier baisesnė už žmuogo:
Maldas užmėršt, Pondėiva užmėršt,
Tieva muotinas švėntus žuodžius,
Je tik bepruotis kuoks atsirond
I joudėms darbams pakorsta“.
Kapā šauk! A vėsė gėrdam?
A beatmėnam, kāp tratėna
Mūsa žemelie būriū būrius
Vīru, muotrėšku, vākūkščiu?
Šaudė jug tuokėi patis vaikė,
Tuokėi patis žmuoniū sūnā,
Poikė, aukštė ligu lėipa...